

**MÚSICA DE
CAMBRA**

19 DE MAIG

SALA 2 ORIOL MARTORELL

QUINTET DE SCHUBERT

QUARTET CASALS I SANTIAGO CAÑÓN

PROGRAMA DE MÀ

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Salzburg 1756 – Viena 1791

QUARTET DE CORDA N. 15 EN RE MENOR, KV 421

(1783) – 27

Allegro moderato

Andante

Menuetto and Trio. Allegretto

Allegretto ma non troppo

PAUSA 15

FRANZ SCHUBERT

Viena 1797 – 1828

QUINTET DE CORDA EN DO MAJOR, D 956, OP. POSTH. 163

(1828) – 48

Allegro ma non troppo

Adagio

Scherzo. Presto – Trio. Andante sostenuto

Allegretto – Più allegro

QUARTET CASALS

SANTIAGO CAÑÓN-VALENCIA, VIOLONCEL

COMENTARI

per **Ana García Urcola**

Els sis *Quartets dedicats a Haydn*, de W. A. Mozart, es van compondre entre el 1782 i el 1785 després d'un llarg procés de maduració en què no només destilla la influència dels *Quartets russos* del seu estimat amic, sinó també la de Händel i Bach, uns autors a l'estudi dels quals es dedica profusament la biblioteca del baró Van Swieten. Segons confessa Mozart en la dedicatòria escrita en italià, aquestes pàgines són "el fruit d'un esforç llarg i penós", mentre li implora que "miri amb indulgència els seus defectes". Haydn, que havia tocat sovint amb Mozart precisament en aquesta formació, no va poder fer altra cosa que rendir-se una vegada més al geni del seu jove col·lega. Aquestes sis obres constitueixen, sens dubte, un cim dins de la producció mozartiana per a quartet i una pedra de toc per al gènere per la seva innovació i perfecció.

El Quartet KV 421 –segon de la sèrie i únic en mode menor–, el caràcter general del qual està tenyit de malenconia i intimisme, s'hauria acabat la nit en què va néixer el seu primer fill, el 17 de juny del 1783. El primer moviment, un allegro limitat pel moderato que té per cognom, alterna patetisme i lleugeresa, mentre que el segon, de bellíssima simplicitat, recorda una cançó de bressol una mica dolença. El minuet hi aporta una energia rítmica i certa alegria popular, que gairebé s'oposen a les variacions de l'allegretto final, a ritme de dramàtica siciliana.

L'últim any de la vida de Schubert és molt prolífic, especialment pel que fa a grans formes: la Simfonia en do, la Missa en mi bemoll, la Fantasia per a quatre mans en fa menor, les tres últimes Sonates per a piano i aquest Quintet, sense comptar la gran quantitat de lieder –entre els quals hi ha l'*Schwanengesang*– i altres obres de menys envergadura. Malgrat el trencament progressiu de la seva salut, l'energia creadora es multiplica i a finals de l'estiu acabarà una de les obres més importants de la història de la música de cambra, aquest Quintet en què tria doblar el violoncel tant per inclinació personal com per una necessitat compositiva d'atorgar més caràcter simfònic a la seva partitura. L'allegro inicial, d'estructura imponent, anuncia l'ús magistral del conjunt i conté un dels moments més bonics de la producció schubertiana en el segon tema. L'adagio sembla que aboleixi el temps en aquesta conversa en *pizzicati* amb aquest to entre elegíac i ombrívol. La rudesia de l'scherzo i la gravetat del seu trio donen pas a un allegretto final dansaire que es desboca d'exaltació.

PRINCIPALS MITJANS PATROCINADORS

LA VANGUARDIA

**CATALUNYA
RÀDIO**